

ČÍSLO 3 · 14. ROČNÍK

Nāma Hattā

Časopis Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny
zakladatel - áčárja A. Č. Bhaktivédanta Svámí Prabhupáda

seriály · novinky · filosofie · zajímavosti

Haré Kršna drazí oddaní a příznivci vědomí Kršny,

Jaro, léto, podzim, zima...

V této chvíli máme letní období a s ním si všichni lidé spojují především dovolené a prázdniny. Počasí je převážně slunečné a teploty dosahují přes třicet stupňů Celsia. Jen málokdo si teď vzpomene na zimní mrazy, jarní deštíky či podzimní bouřky. Ať už je to s vnějšími okolnostmi jakkoliv,

oddaného však tyto změny v jeho službě Nejvyššímu Pánu Šrí Krišnovi nijak neovlivňují a zůstává neochvějně na cestě oddané služby. A proto i my přicházíme s dalším číslem našeho časopisu Námá-Hatta a přejeme vám mnoho duchovní síly do vašich životů.

Ať je teplo nebo zima... Hare Krišna Hare Ráma :-))

*Za redakci časopisu
Dajápara dás*

Obsah

SERIÁL

- 3 Vzpomínky na Šrílu Prabhupádu z knihy „What is the Difficulty?“

NRSIMHA - LÍLA

- 6 Prahlád, oddaný Šrí Nrsimhadévy

POZVÁNKA

- 12 Z deníku účastníka Padajátry

BHAKTIJÓGA V PRAXI

- 16 Rodinný život ve vědomí Krišny

POEZIE

- 19 Lidská komedie

CESTOPIS

- 20 Na poutní cestě - pán Lví hory

RECEPT

- 24 Baklažánová pomazánka s mandlemi

Redakce

Jarmila Vojtěchová
Námá Hatta, Soukenická 27,
110 00 Praha 1, tel: 605 700 876
e-mail: divyakisori@gmail.com
www.harekrsna.cz
www.gangamovie.com
www.govindabutik.cz

ZODPOVĚDNÝ REDAKTOR:
Divja-kišorí dévi dásí

GRAFIKA: Divja-kišorí dévi dásí
SAZBA: Madhu Pandit dás

SPOLUPRACOVALI:
Dajápara dás, Kasturí Mandžarí dd, Šrutakírti dás, Punja Pálaka dás, Muni Príja dás, bhakta Robert

PŘEKLADY:
Oldřich Janota (What is the difficulty?), bh. Ondřej Hládek (Simháčalam), Kasturí Mandžarí dd (Grihasta - příručka)

Registrační číslo MK ČR E 16036

Duchovní jména

Členové Mezinárodní společnosti pro vědomí Krišny dostávají jména Pána Krišny nebo Jeho oddaných ve spojení se slovem dás (ženy dási), což znamená „služebník“. Například jméno Krišna dás znamená „služebník Krišny“.

Kde nás najdete

Česká republika

ISKCON

Centrum pro vědská studia,
Jílová 290, 155 21 Praha 5 – Zličín,
tel. 257 950 391

Farma Krišnúv Dvůr, Městečko
u Benešova č. 1, 257 28 Chotýšany,
tel. 317 796 008, 732 424 238

Námá Hatta centrum Brno, Durdáková 34, Brno sever - Černá pole,
tel. 604 472 982, 731 445 474

Námá Hatta centrum – Čakra,
Lutotín 7, 798 41 Kostelec na Hané,
tel. 582 373 245

Vegetariánské restaurace

Góvinda, Soukenická 27, Praha 1,
tel. 732 777 246

Góvinda, Na hrázi 5, Praha 8,
tel. 284 823 805

Balaráma, Orlická 9, Praha 3,
tel. 222 947 365

Slovenská republika

ISKCON

Nová Ekačakra, Abranovce 60,
082 52 pošta Košovce,
tel. +421 911 947 108

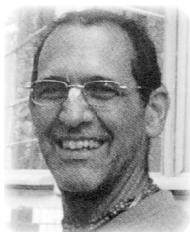
Vegetariánské restaurace

Góvinda, Obchodná 30, Bratislava,
tel. +421 252 962 366

Góvinda, Puškinova 8, Košice,
tel. +421 910 947 112

Góvinda, Hlavná 70, Prešov,
tel. +421 910 947 108

Vzpomínky na Šrílu Prabhupádu z knihy „What is the Difficulty?“

Šrutakírti dás byl dva a půl roku osobním služebníkem Šríly Prabhupády

„Ach, to je dobré.“

7. října 1972, Berkeley, Kalifornie

Jednou večer přednášel Šríla Prabhupáda na Kalifornské univerzitě v Berkeley, srdci hlavního města hippies. Oddaní ze San Franciska ho nadšeně přijali a vychutnávali jeho přednášku. Připravili sudy popcornu, který po Prabhupádově přednášce rozdávali.

„Co to je?“ zeptala se Jeho Božská Milost.

„Popcorn, Šrílo Prabhupádo,“ vysvětlil Džajánanda. „Nechcete ochutnat?“

„Rád, dejte mi trochu,“ řekl Prabhupáda.

Oddaní mu dali popcorn, který rozdávali v malých sáčcích s vytištěnou mantrou Hare Krišna. Prabhupáda jedl nadýchnutá, kořeněná zrnka s velkou chutí.

„Ach, to je dobré,“ řekl jim Prabhupáda.

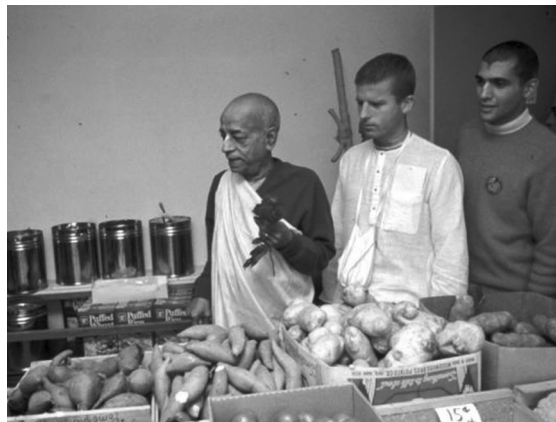
Všichni oddaní, zvláště ti, kteří prasádam připravovali a rozdávali, byli radostí bez sebe. Teď už nepochybovali o tom, že jejich oběť byla přijatá a jejich životy mají smysl. Když Prabhupáda dojedl popcorn, potěšil nesmírně všechny přítomné vaišnavy tím, že spokojeně ponechal ruku v malém sáčku od popcornu. Bylo to sladké. Oddaní napjatě sledovali každý jeho pohyb, a dětské počínání Jeho Božské Milosti naplňovalo jejich srdce radostí.

S nadšením pak prováděli Hari Náma sankírtan na Telegraph Avenue, na místě, které proslavili hippies. Cestou domů Prabhupáda dál inspiroval oddané tím, že jel pomalu v autě za sankírtanovou skupinou. Díky jeho přítomnosti byly zpívání a tanec plně neutuchající energie.

Druhého dne večer měl Šríla Prabhupáda další přednášku. Tentokrát mu oddaní přinesli popcorn a nabídli mu ho.

„Ne, jsem již starý,“ řekl Prabhupáda. „Nemohu takové věci dělat příliš často. Je to výborné, ale velmi obtížné pro mé zažívání.“ Odmítl popcorn, a dodal: „Je to velmi dobré. Moc mi to chutná.“

Jeho mladé žáky ta slova potěšila. Věděli jsme, že Šríla Prabhupáda může dělat vše, co uzná za vhodné, a nikdy jsme ho nevnímali jako starého. Na zpáteční cestě autem mi vysvětlil, že kdyby toho večera snědl něco špatně stravitelného, mohlo by to narušit jeho vstávání ve dvě hodiny ráno, kdy začínal svoji překladatelskou práci.

Vše, co Šríla Prabhupáda dělal, bylo zaměřené na jeho službu. A nebylo toho málo. Překládání knih, zasvěcování a výcvik žáků, otevírání center. Jídlo a spánek omezoval na nezbytné minimum. Jen tolik, kolik bylo zapotřebí, aby si udržel zdraví a mohl vykonávat svoji oddanou službu. Prál si, abychom o tom přemýšleli a počínali si stejně.

Džaja Šríla Prabhupáda!

Tohle nejsou žádné čipsy!

7. října 1972, ISKCON San Francisco.

Osobním služebníkem Šríly Prabhupády jsem byl již měsíc. Stačil jsem se již trochu zorientovat a své povinnosti jsem vykonával mnohem uvolněněji. Netušil jsem, že toto mé rozpoložení vyústí ve velkou chybu.

Jednoho večera mě Prabhupáda požádal, abych připravil purí, bramborové čipsy a horké mléko. Nebydleli jsme tehdy v chrámu, ale v chatě jednoho mladého páru, který patřil mezi přátele oddaných. Než Prabhupáda přijel, oddaní tu chatku dlouhé hodiny uklízeli.

Vybavení kuchyně bylo ubohé. Na kamnech našťest stálo ghí, takže nějaké jídlo se dalo připravit. Šríla Prabhupáda si přál „bramborové čipsy“. Byl jsem dychtivý je udělat, i když jsem nevěděl jak. Připravit purí celkem žádný problém nebyl, jen to spolklo řadu času. Začal jsem už mít zpoždění a nechtěl jsem, aby Šríla Prabhupáda musel dál čekat. Oloupal jsem pár brambor, nastrouhal je škrabkou na brambory na tenko, jak to jen šlo, a osmažil je v rozpáleném ghí. Vyšlo z toho něco jako bramborové čipsy,

i když nemohu říct, že bych někdy podobné čipsy už někde předtím viděl.

Byl jsem nesmírně šťastný, že sloužím živoucímu představiteli Krišny. Prabhupáda byl mým živým božstvem a milostivě se mnou sdílel svoji přítomnost. Pádil jsem za Jeho Božskou Milostí s tácem bramborových čipsů, jedním horkým purí a šálkem horkého mléka.

„Co má být tohle?“ ukázal Prabhupáda přísně na čipsy. „Bramborové čipsy, Šrílo Prabhupádo,“ odpověděl jsem celý roztřesený.

„Tohle nejsou žádné čipsy! Přál jsem si něco jiného.“

Při pohledu na mé zoufalství dodal: „No dobrá... můžeš jít. Nech to tady.“ Bylo mi nanic. Ještě nikdy předtím jsem ve službě svému Guru Mahárádžovi neselhal. Myslel jsem, že z toho snad pojdu. Podávané jídlo bylo nepříjemné. Šel jsem zpátky do kuchyně a usmažil další purí. Po návratu do Prabhupádova pokoje jsem mu položil purí na talíř a složil poklonu. Když jsem se zvedl, pohlédl na mě s širokým úsměvem.

„Jsou vynikající,“ ujistil mě Prabhupáda. „Všechno je v pořádku. Jsou moc dobré.“

Jako by mi spadl kámen ze srdce: „Ach, to je dobře! Děkuji vám, Šrílo Prabhupádo.“ Byl jsem v sedmém nebi. Nevěděl jsem, jestli mu opravdu chutnaly, nebo to řekl jen proto, abych se cítil lépe; v každém případě to bylo úžasné. Byl to skvělý pocit, že na mě někdo takhle myslí. Donesl jsem Prabhupádovi další purí a čekal, až dojí. Při sklízení talířů jsem nevěřil svým očím – Prabhupáda všechny mé takzvané „bramborové čipsy“ snědl. Celé to mé neohrabané snažení laskavě přijal.

Měsíc poté mi v Indii došlo, že „čipsy“ jsou britským ekvivalentem americkým „hranolkům“. Ve své nezkušenosti jsem to popletl. Pochopil jsem, že Prabhupáda tehdy chtěl hranolky. „Čipsy“ jsem mu pak připravil ještě jednou, tentokrát už podle jeho pokynů, „tenké a křupavé“, „thin and crispy“. Pověšměte si té pravopisné odlišnosti. Není to chyba. Prabhupáda taková roztomilá slova užíval často. Líbilo se mi, že používá slovo „crispy“ místo „crispy“. Znělo to křupavěji.

Šrílo Prabhupádo, to, jak jste přijal mé „čipsy“, bylo dalším příkladem vaší laskavosti. Víím, že jsem byl mladý a bláznivý, když jsem vám sloužil. Bylo mi jednadvacet a neuměl jsem vlastně nic. Takových jako

já nás byly tisíce. Jednal jste s námi se všemi nesmírně laskavě a trpělivě. Nebylo těžké být vám oddaný. Těžké bylo oddaný vám nebýt. Děkuji vám, že jste nám stále ukazoval, jak má oddaný jednat. Jednou kdosi z oddaných vstoupil do vašeho pokoje a ptal se, zda má zavřít dveře. Řekl jste: „Můžeš je nechat otevřené. My nemáme žádná tajemství.“ Prosím pomozte mi, abych žil svůj život s otevřenými dveřmi.

To vyžaduje trochu inteligence

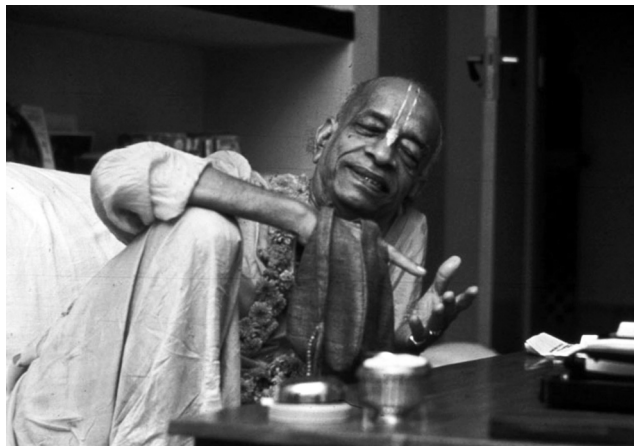
12. října 1972, Manila, Filipíny

Do Manily na Filipínách jsme dorazili 11. října roku 1972. Byl jsem Prabhupádovým služebníkem již měsíc. V cizině, mimo Spojené státy, jsem byl vůbec poprvé. Nemusel jsem si zařizovat pas, víza ani letenku. O to všechno se staral Prabhupádův tajemník Šjamasundara. Mým úkolem bylo starat se o osobní potřeby Jeho Božské Milosti dvacet čtyři hodin denně. Stále jsem nemohl uvěřit svému štěstí. Když jsem byl Prabhupádovým osobním služebníkem, bylo lhotejné, v jaké zemi zrovna jsem. V průběhu dvou let jsem s ním sice pětkrát objel zeměkouli, navštívil spoustu zemí, velkých i malých měst, ale z toho všeho jsem viděl jen letiště, chrámové kuchyně a místa, kam Prabhupáda chodil na své ranní procházky. Dodnes jsem neviděl Tádž Mahál. Šríla Prabhupáda vykonával „misi“ v plném smyslu toho slova. Nikdy se od ní neodchýlil.

Těsně před obědem 12. října jsem masíroval Prabhupádu v jeho pokoji. U masáže byl i Bhúridžana prabhu. Zatímco jsem Prabhupádovi masíroval záda hořčičným olejem, řekl: „Moji duchovní bratři mě kritizují, že jsem v našich chrámech dovolil žít ženám. To se v Indii nedělá. To mohou pouze brahmačáří. Ale já jsem úspěšný, když jsem tuto úpravu udělal. Sice mě kritizují, ale jejich Gaudíja Mathy zejí prázdnotou. Lidé k nim přicházejí jen během Gaura Púrnymy do Májápuru na parikram. A kdo přichází na parikram? Vdovy. Ženy v bílém. Já jsem úspěšný, protože jsem udělal tuto úpravu.“

Potom se odmlčel. Začal jsem přemýšlet o té úžasné „úpravě“, kterou udělal. Potom Prabhupáda pokývl, což znamenalo, že mám skončit masáž jeho zad, přesunout se na stranu a začít mu masírovat paže a hrudník. Seděl jsem vedle něj a přemýšlel o tom, co řekl. V pokoji bylo ticho. Zřídkakdy jsem mu dával otázky. Tolik oddaných se pořád na něco

ptalo. Když byl s ostatními, měl stále plné ruce práce – kázat, řešit problémy a pomáhat svým žákům nejrozličnějšími způsoby. Považoval jsem za součást své služby to, abych mu dopřál trochu klidu a ticha. Ale v tom, o čem mluvil, byl obsažený recept pro šíření vědomí Krišny na Západě, něco, co se předtím ještě nikomu nepodařilo. Zkusil jsem si zformulovat otázku a několikrát si ji pro sebe zopakovat. To je u mě běžné. Mám sklon přemýšlet, co chci říct, a tentokrát jsem se chtěl zeptat naprosto přesně. Nakonec, přesvědčený o tom, že otázka stojí za položení, jsem řekl: „Prabhupádo, jak poznáme rozdíl, kdy se dělá úprava a kdy se mění princip?“ Šríla Prabhupáda zavřel oči a já jsem pokračoval v masírování jeho těla. Nakonec oči opět otevřel a odpověděl. „To vyžaduje trochu inteligence.“ Nic dalšího už k tomu během masáže nedodal.

Šrílo Prabhupádo, považují vaše slova z toho dne za vyjádření skromnosti. Opět ukazují velikost vaší pokory. Nikdo jiný než vy takové radikální rozhodnutí nedokázal udělat. Dodnes sádhuové v Indii nechtějí cestovat za její hranice, protože to považují za nebezpečné pro svůj duchovní život. Vy jste byl „Abhaj Čaran“, neohrožený. Neměl jste strach z dekadence Západu. Nedbal jste na kritiku svým duchovních bratrů. Vaším jediným zájmem bylo naplnit přání předcházejících áčárjů, vysvobodit pokleslé duše po celém světě a přivést je do jejich domova v Májápur Dhámu, k lotosovým nohám Šrí Čaitanji Maháprabhua a Pána Nitjánandy.

Přeložil: Oldřich Janota

PRAHLÁD, ODDANÝ ŠRÍ NRŠIMHADÉVY

Celá zápleтка začala dlouho před narozením Prahláda, o kterém je tento příběh. Ačkoliv čtyři světci, Sanaka, Sanátana, Sanandana a Sanat-kumára, jsou nejstarší ze všech živých bytostí a v době, kdy začíná náš příběh, jim bylo už několik milionů let, vypadají stále jako pětiletí chlapci.

Tito čtyři chlapci slyšeli mnoho zajímavého o úžasných činnostech Nejvyšší Osobnosti Božství, Šrí Kršnovi, kterému se také říká Višnu, a tak Ho jednoho dne chtěli navštívit v Jeho transcendentálním sídle na vaikunthských planetách, které leží daleko za hmotným světem v duchovním nebi.

Když prošli šesti vstupními branami, spatřili u sedmé brány dvě zářivé osobnosti, ozbrojené kyjem a ozdobené čerstvými květinami a šperky. Tito strážci se jmenovali Džaja a Vidžaja.

Když strážci viděli, že čtyři světci se snaží vkročit na Vaikunthy, zatarasili jim vstup kyji, protože se domnívali, že to jsou jen obyčejné děti. Čtyři Kumárové se rozzlobili a prokleli je, aby poklesli do hmotného světa. Strážci uznali svou chybu a prosili o požehnání, aby nikdy nezapomněli

na Nejvyšší Osobnosti Božství. V tu chvíli se tam zjevil Šrí Višnu. Džaja a Vidžaja se Mu poklonili a prosili Ho o zrušení kletby narodit se v hmotném světě, kde by museli podstoupit utrpení rození, stáří, nemoci a smrti. Pán jim odpověděl: „Tito chlapci jsou Mí věční oddaní a proto nemohu vzít

zpátky jejich prokletí. Ale dám vám na vybranou: Buď se narodíte v hmotném světě sedmkrát jako Mí oddaní, nebo pouze třikrát jako Moji nepřátelé a Já vás pokaždé osobně zabiji za vaše hříchy.“ Džaja a Vidžaja si vybrali trojí zrození, aby se co nejrychleji vrátili zpět.

Jakmile sestoupili do hmotného vesmíru, strhla se ohromná bouře. Krávy ze strachu dojily místo mléka krev, z mraků přšel hnís, Božstva v chrámech prolévala slzy, stromy se samy kácely, uprostřed vesnic vyli šakali a z huby jim šlehaly plameny. Celou noc řádila tato hrozná bouře. Za takovýchto nocí se rodí démoni.

Prokletý Džaja se tak narodil jako démonské dítě a dostal jméno Hiranjakašipu. *Hiranj* znamená zlato a *kašipu* měkký polštář. Byla mu předurčena spousta zlata a měkká postel.

Hiranjakašipu vyrostl v prudkého a hroživého muže, který chtěl řídit celý vesmír. Proto plánoval válku proti polobohům. Také chtěl být nepřemožitelný a nesmrtelný. Samozřejmě v hmotném světě nemůže nikdo žít věčně, ani polobozi. Ale Hiranjakašipu se rozhodl dosáhnout své touhy a podrobil se tvrdému odříkání.

Po mnoho let stál na špičkách se zdviženýma rukama a s pohledem upřeným do slunce.

Takto stál velice dlouho, až z jeho těla zbyla jen kostra a zčásti ho zakrylo mraveniště. Jen silou vůle řídil proudění životního vzduchu svými kostmi. Takovýmto odříkáním získal nesmírnou

moc, že se i země strachy třásla a nebe bylo v plamenech.

Všichni polobohy byli rozrušení a obávali se stále se zvětšující Hiranjakašipuovy moci. Opustili své planety a vydali se za Brahmou, vládcem polobohů, aby si mu postěžovali. Brahmá se ihned vydal za Hiranjakašipuem, který se stal nebezpečný pro celý vesmír. Tušil, že Hiranjakašipu musí chtít nějakou zvláštní odměnu za toto bolestivé odříkání.

Hiranjakašipu požadoval nesmrtelnost, ale Brahmá mu odpověděl, že takové požehnání mu nemůže dát, protože sám není nesmrtelný a musí na konci tohoto věku zemřít. Hiranjakašipu tedy požádal o požehnání, která byla skoro stejná jako nesmrtelnost: „Ať žádná tebou stvořená živá bytost není příčinou mé smrti. Ať nezemřu uvnitř domu, ani vně, ani v noci, ani ve dne, ani na zemi, ani ve vzduchu. Ať nejsem zabít žádnou zbraní, ani člověkem a ani zvířetem.“ Na to Brahmá přistoupil.

V době, kdy se Hiranjakašipu podroboval v horách těžkému odříkání, polobohy napadli démony a zplundrovali Hiranjakašipův palác. Zajali i jeho těhotnou manželku, protože měli strach, že přivede na svět démona stejné kategorie. Náhle se tam však zjevil velký světec Nárada Muni a zadržel polobohy: „Dítě v jejím lůně je bez poskvrny a bez hříchu. Je to velký služebník Nejvyšší Osobnosti Božství a proto ho nebudete moci zabít. Postarám se o matku Kajádhu a poučím ji a její dítě o vědomí Kršny a čisté lásce ke Kršnovi.“

Takto dítě v lůně společně se svou matkou naslouchalo věd

o Kršnovi a stalo se Jeho čistým oddaným.

Když se dítě narodilo, dostalo jméno Prahlád. Prahlád vlastnil všechny transcendentální vlastnosti, protože byl čistým oddaným Nejvyšší Osobnosti Božství. Když mu bylo pět let, otec ho poslal do školy, kde se učili, jak se stát prvotřídními démony. Jeho učitelé Šanda a Amarka učili Prahláda, jak porušovat Boží zákony. Ale Prahlád je vůbec neposlušal. Trestali ho a vyhrožovali mu, ale on stále myslel na svého opravdového učitele Nárada

Muniho, který mu říkal: „Všichni jsme částčky Kršny. Proto neustále vzpomínej na Kršnu a nikdy na Něho nezapomeň.“

Po nějaké době si otec nechal zavolat Prahláda, aby vyzkoušel, co se naučil. Prahlád mu odpověděl: „Ó nejlepší z démonů, naučil jsem se, že vše patří Šrí Kršnovi, a že jsme všichni věční služebníci Pána.“ Hiranjakašipu nechápal. Rozhlédl se po svém bohatě vyzdobeném paláci a zařval: „Všechno patří mě a ne Kršnovi!“ obrátil se na učitele a žádal vysvětlení, kdo mu tak zkazil syna.

Ale nikdo nevěděl. Zesílili strážce, aby se k němu nedostal žádný převlečený oddaný, který by ho mohl ovlivňovat.

Po čase byl Prahlád znovu předveden před svého otce. Učitelé si byli jisti, že je nyní lépe vychován podle démonských zásad. Hiranjakašipu si posadil syna na klín a zeptal se, co se naučil. Očekával, že uslyší něco o zlatě a zabíjení zvířat, ale Prahlád opět mluvil o oddanosti ke Kršnovi, o devíti způsobech uctívání Kršny. Když to Hiranjakašipu uslyšel z úst svého syna, přemohla ho nezměrná

zlost a zařval na učitele. Ti však věděli, že to nebyla jejich chyba, že Prahlád má povahu oddaného již od narození.

Hiranjakašipu se rozhněval na Prahláda a rozkázal svým sluhům, aby ho zabili. „Prahlád je zdánlivě členem naší rodiny, ale ve skutečnosti je naším nepřítelem, protože ho nemohu ovládat. Jak se mi mohlo přihodit takové neštěstí? Můj vlastní syn je oddaným Kršny! Proto musí být na každý pád zabít. Odvedte ho a zabijte ho!“

Služebníci Hiranjakašipua byli hrůzostrašní démoni. Odvlekli

Prahláda do mučírny a bodali ho svými trojzubci. Ale Prahlád neměl strach. Klidně seděl a meditoval o Kršnovi. Cítil se zcela v bezpečí jako malé dítě na klíně své matky. Ačkoliv jeho tělo bylo velice křehké a měkké, nemohli jej poranit ani ostrými zbraněmi, protože ho ochraňoval Kršna. Kršna má rád všechny své děti, ale obzvláště ochraňuje ty, kteří Ho milují. Prahlád se nebránil a ani nekřičel, ale neustále zpíval svatá jména Kršny: „Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré,

Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré.“

Potom se démoni pokoušeli poslat na Prahláda obrovského rozzuřeného slona, jehož nohy byly tvrdé jako skály. Slon byl zvláště vycvičený rozdupávat nepřátele, ale Prahlád dál beze strachu meditoval o Kršnovi. Když slon uviděl nebojácného Prahláda, jemně si ho chobotem posadil na záda a bez ohledu na svého trenéra s ním odešel.

Když Kršna někoho ochraňuje, nikdo ho nemůže zabít, ale chce-li Kršna někoho zabít, nikdo ho neochrání. I když Hiranjakašipu chtěl zabít svého syna, nepodařilo se mu to, protože Kršna ochraňoval malého Prahláda a tak se mu nemohlo nic stát.

Hiranjakašipu se však nechtěl vzdát svého záměru. Nyní poručil, aby ho hodili do díry plné jedovatých hadů.

Strážci nevěřili svým očím, když se přišli podívat, zda už je mrtvý, protože Prahlád si hady ochočil.

Hiranjakašipu si myslel, že Prahlád dokáže nějakým způsobem ovládat zvířata. Proto se rozhodl,

že ho vlastnoručně shodí z vysoké skály. Prahlád však nikdy nepochyboval o Kršnovi a tak neměl strach. A skutečně, chvíli před dopadem se zjevil Kršna a chytil ho do Svých měkkých rukou a opatrně ho postavil na zem.

Démon se však stále nevzdával.

Nechal Prahláda ponořit do vroucího oleje. Ten však neustále meditoval o svém úctyhodném Pánu a nic se mu nestalo. Síla jeho víry byla silnější než všechno utrpení, které mu připravoval jeho otec.

„Když ho nezdolalo horko, tak možná zima,“ plánoval Hiranjakašipu další úklady o život svého syna. Pak nechali Prahláda samotného na severní části planety, kde je neustále zima a mráz. Avšak Prahlád snad ani necítil smrtelnou zimu a ani si nevšiml,

že sněží a fouká mrazivý vítr. Jeho myšlenky, kterými byl neustále u Kršny, a jeho láska k Němu ho zahřívaly.

„N e j s e m k němu dostatečně tvrdý,“ myslel si Hiranjakašipu a připravoval si další krutou metodu k zabití svého syna. Nezničil ho však ani silný orkán, vyhladovění ba dokonce ani otrávené jídlo, protože Prahlád je jako obvykle obětoval, a tak ztratilo milostí Pána své smrtelné účinky.

Hiranjakašipu začal pochybovat: „I když je Prahlád ještě dítě, nezná strach. Nikdy nezapomene

na svůj vztah k Višnuovi a proto je jako stočený psí ocas, který se nikdy nedá narovnat.“ Ale Prahládovi učitelé chtěli ujistit Hiranjakašipua, že malé dítě se dá vycvičit, a že se nakonec poddá

jejich vlivu. Hiranjakašipua to uspokojilo a proto znovu poslal Prahláda do démonské školy. Ačkoli Prahlád nikdy neposlouchal pokyny svých učitelů, šel znovu pokorně a poslušně do školy.

Vždycky, když učitelé odešli, zvali kamarádi Prahláda, aby si s nimi šel hrát. Prahlád je však s úsměvem poučoval o marnosti hmotného života. Protože chlapi měli Prahláda rádi, odložili své hračky a poslouchali ho.

„Moji milí přátelé, dokud jsme ještě mladí, měli bychom využít svého času ke službě Pánu místo nesmyslných pokusů nalézt dočasné štěstí. Všichni hledáme našeho nejmilovanějšího přítele, a tím je Kršna. A když Mu budeme s láskou a oddaností sloužit, budeme věčně šťastní.“

Prahládova láska ke Kršnovi byla tak veliká, že ji mohli cítit i jeho přátelé. Nakonec začal Prahlád zpívat svatá jména Pána:

„Haré Kršna, Haré Kršna, Kršna Kršna, Haré Haré, Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré“ a jeho přátelé se přidali. Pozvedli ruce a radostně tancovali.

Jakmile učitelé zaslechli zvuk zpívajících dětí, vběhli do třídy. Zjistili, že ze všech žáků, synků velkých démonů, se stali oddaní a dostali strach. Předvedli Prahláda před Hiranjakašipua a vše mu vyprávěli.

Když se to Hiranjakašipu dozvěděl, trásl se vzteky po celém těle. S konečnou platností se rozhodl, že zabije svého syna. Zuřil a syčel jako had, zatímco Prahlád seděl pokojně se sepjatýma rukama na klíně svého otce. Hiranjakašipu mu nadával: „Ó nejpokleslejší z lidí, vzpřičil ses mojí nadvládě. Proto tě zabiji! Nejen, že uctíváš Višnu, mého věčného nepřítele, ale také kazíš děti ostatních démonů, protože je učíš o oddanosti Višnuovi. Odkud, ty darebáku, bereš tolik síly, abys byl tak troufalý a nebojácný? Stále mluvíš o tom tvém všudypřítomném Višnuovi. Ale kde je ten Višnu, vždyť není vidět? Je tady nebo támhle, nebo je v tomto sloupu?“

Prahlád odpověděl beze strachu: „Ano, můj Pán je všudypřítomný, je dokonce i v tomto sloupu.“

Hiranjakašipu vytasil meč a zaslepen hněvem uhodil do mramorového sloupu, ve kterém měl být údajně schovaný jeho největší nepřítel. V tom okamžiku zazněl ze sloupu strašlivý řev a celý vesmír se trásl strachy. Hiranjakašipu se rozhlížel, odkud vychází tento hrozivý zvuk, když tu náhle vystoupil Pán ze sloupu v nádherné podobě. Hiranjakašipu se divil: „Co je to za bytost, napůl člověk a napůl lev?“

Šrí Kršna se zjevil v podobě Nrsimhadévy, aby ochránil Svěho čistého oddaného Prahláda, a aby zničil démona Hiranjakašipua. Ale Hiranjakašipu byl pyšný a myslel si, že díky Brahmovu požehnání se mu nemůže nic stát. Neměl strach, uchopil kyj a napadl Pána. Pán ho také uhodil jemně Svým kyjem a chvíli odrážel jeho rány. Ale ve skutečnosti si pohrával s hloupým králem démonů jako kočka s myší.

Nakonec Pán ze Sebe vydal děsivý smích. Dokonce i Hiranjakašipu přivřel ze strachu oči. Pán se na něj vrhl a položil si démona na klín. Ve dveřích sněmovní síně ho rozerval Svými drápy na kousky.

Protože Bůh je nejmoudřejší osoba, zabil Hiranjakašipua, aniž by porušil Brahmův slib. Nezabil ho ani uvnitř, ani venku, ale na prahu. Nebylo to ani na zemi, ani ve vzduchu, ale na klíně Pána. Nebyl ani den, ani noc, ale stalo se to za soumraku. Démona nezabil ani člověk, ani zvíře, ani žádná zbraň, ale zabil ho Samotný Pán, napůl člověk a napůl lev, Svými drápy.

Potom se Šrí Nrsimhadéva posadil na Hiranjakašipův trůn. Jeho ohromné tělo zářilo a nikdo se neopovážoval přiblížit. Pouze Prahlád se nebál.

Pán se zaradoval, když viděl, jak k Němu směle přichází Jeho malý oddaný a klaní se. Jak se usmál, Jeho zuby zářily jako blesky. Láskyplně položil Svou ruku na chlapcovu hlavu. Stejnou ruku, jejíž ostré nehty před chvílí zabily démona Hiranjakašipua.

Prahlád konečně spatřil svého Pána tváří in tvář. Hlas se mu štěstím trásl: „Můj otec se mě pokoušel zničit, ale Tys mě vždy zachránil. A teď jsi ho konečně zabil. Ale

doufám, že ho nepošleš do pekla.“ Na to mu Nrsimhadév odpověděl: „Ó Můj čistý oddaný, tvůj otec byl očištěn společně s jednadvaceti předky tvé rodiny. Protože ses narodil v této rodině, dosáhla celá dynastie osvobození.“

Jelikož byl Pán Nrsimhadév velice potěšen, řekl: „Rád plním přání všech živých bytostí, proto Mě můžeš požádat o jakékoliv požehnání.“ Ale Prahlád byl tak spokojený v Pánově společnosti, že si už nic nepřál. Ale Šrí Nrsimhadév mu chtěl stůj co stůj něco dát.

Prahlád se usmál a řekl: „Nechci nic pro sebe. Ve světě je tolik lidí, kteří se honí za penězi, šaty a drahokamy. Čím jsou tyto hračky v porovnání s oddanou službou Tobě? Jestli mi chceš stůj co stůj něco vyplnit, tak Tě prosím, abys odstranil z mého srdce všechny hmotné touhy a navždy mě zaměstnal ve Svě oddané službě. To je mé jediné přání.“

Šrí Nrsimha Bhagaván kí džaj!

Prahlád Mahárádž kí džaj!

Z deníku účastníka Padajátry

Tak to zase začíná...

Už třetí den trénujeme s Paramahamsou, dáváme mu docela zabrat. Včera jsem se tak zamotal do postrojů, že musel odpráhnout vozík a půl hodiny mě vyprošťoval... Dharma jen stál a nic neříkal. To je celý on, všechno v pohodě, ale vůbec si neuvědomuje, že jestli teď bude všechno v pohodě, tak nás zase naloží do auta, odvezou někam daleko od farmy a celý ten prázdninový kolotoč začne nanovo.

Na začátku to vypadá jako velké a krásné dobrodružství, dveře

auta se otevřou a vypustí nás na neznámý trávník, dostaneme najíst i napít, vždycky se najde nějaký strom, pod kterým se dá pěkně dlouho přezvykovat, a ten zájem lidí okolo! Každou chvíli někdo přijde, natáhne ruku s trochou trávy, ti odvážnější podrbou za uchem, ještě že stačí hodit

hlavou a jeden má pokoj, každý rychle cukne rukou zpátky, pokud mě zrovna Paramahamsa Prabhu nedrží za ohlávku, to jsem pak největší plyšová hračka na světě. Ale jednou jsem slyšel na ranní přednášce, jak je důležité, že jsme s Dharmou tady, prý prezentujeme ochranu krav, a taky jednoduché žití a hluboké myšlení.

A je to tady. Další cesta autem, zase economy. Kdy už ti lídrři seženou pořádné sponzory a na Padajátru začneme jezdit tak, jak si zasloužíme? Vzácna zvířa-

ta prý dnes dopravují letecky! Hm, pokora je krásná vlastnost, ale copak kráva nedává mléko jako matka? A volí a býci nepracují tvrdě a obětavě jako otec? Copak náš trus není vynikajícím hnojivem a nejlepším palivem? No, radši zpátky do reality. Tráva, seno, voda, zvědavé děti, fotoaparáty, už zas mě někdo drží za ohlávku, ale to hlazení a škrábání za uchem se dá tolerovat. Komáři jsou mnohem horší. A ty děti vypadají tak šťastně...

Zrada! V noci se mi zdálo, že přijelo auto, naložili nás a odvezli zpátky domů, na farmu. Ráno se pro-

budím, a auto nikde. Před vozem potichu cinkají činelky a oddaní zpívají překrásně ozdobeným Božstvům. Šrí Šrí Nitáj – Gourasundara jsou úžasní! Pudžáři jim obětují čerstvé květy a příjemně voňavé tyčinky.

Na přednášce pod širým nebem se o mně znovu mluvilo, o Dharmovi

taky, prý jsme nějaké cizí slovo – magnet, nebo tak. Říkám si – cokoliv, jenom ať už přistaví to auto. Ranní sluníčko začíná hřát, když přezvykuju, svítí do očí. Končí přednáška, někdo vynáší kouřící hrnce se snídaní, lžice cinkají o talíře, oddaní si pochutnávají, hele, není to pan správce? Tváří se statečně, ale po prvním soustu se pouští se zaujetím do jídla. Jen se všichni pěkně najezte, ale pak už tady chceme to auto! Ááááá, něco se blíží. Ale není to auto, je to Paramahamsa. A nese postroje. Že by je před zpáteční cestou chtěl maličko přiopravit? Vypadá to, že

je chce opravovat na nás. Ale ne, Dharmo, vidíš to?! Už jsem zapražený! Tak tohle je prý ta jóga. Oj, neboli to, co spojuje duši s Nejvyšší duší, s Kršnou. Ó Kršno, pomoc, já chci domů! Ať aspoň přivedou Dharmo! Bůůůů, no sláva, už ho vedou. Dharmo, kamaráde, tak jsme zase tady, vítěj na Padajátře!

Rája Rám volá: „Nakládáme, nakládámééé!“ Teď zacpat uši, pouští reproduktor. Kdo má harmonium? Dnes je to v pohodě, zpívá Bibi. Jen aby to bylo zvesela, hned se líp šlape..Oddaní mají sbaleno, ještě uklidit ten vzácný kravský trus, nikdo nesmí poznat, že jsme tu nocovali. Dharmo, ty sis do toho lehl! No ty vypadáš! Cože? Já taky? Ale že mi to sluší! Kartáč a kbelík s vodou to spraví, musíme přece reprezentovat.

„Vyrážíme! Padajáttra bhakta vrinda ki džaj!“ Dharmo, kamaráde, zaber!

Dnes to bude v pohodě, jen mírné kopečky, nějakých 10 kilometrů, spí se v sokolovně, tam mívají trávu i stromy. Doufám, že Paramahansa sežene nějak lepší seno. Hm, pěkná melodie, oddaní tančí v extázi, auta zastavují, hele, asi se jim líbíme! Slyšíš toho pána? Tohle prý ještě neviděl! Kde žije? Chudák, asi ve městě.

První vesnice za námi. Hele, voda! Kršno, díky za ten stín! I za vodu. Dobrá, z potůčku. Teď to bude do

kopce. Děti, nedá se nic dělat, dolů s vozem a tlačit. Uf, už budeme nahoře. Zase stojíme. Jak to ten kočí dělá, že se pokaždé zastavíme ve stínu?

Další vesnice. Aha, teď se bude vyhlašovat. A budou zvat na večerní festival. Dharmo, slyšíš, už zase je řeč o nás! Prý si nás můžou zblízka prohlédnout, vyfotit i pohladit! No jo, jsou na světě horší věci. Třeba ti komáři...

Dharmo, už tě někdy napadlo, proč je vůz na Padajátře lehčí a lehčí? Oddaní rozdávají naložené knihy. Čím více jich rozdají, tím méně námahy pro nás. Sankirtan jagja ki džaj! Hele, Míra dal dvě, a ukazuje na nás!

Koukni doleva! Bůůůůůůůů! Tak to je tak padesátkrát více krav, než doma na farmě! Ty se mají! Žádný vůz, žádné kopečky, co asi celý život dělají? Určitě se jenom pasou a dávají mléko. Voli pracují na poli, proč by jinak byli tak svalnatí? Určitě jsou šťastní, že tu sílu můžou užitečně zaměstnat, a lidé jim jsou pak vděční.

Tak, a jsme tady. Dneska cílová vesnice. Kirtan jede na plné obrátky, podívej, těch lidí! „Krásné prázdninové odpoledne vám všem tady u vás! To, co tady vidíte a slyšíte, je mezinárodní mírový pochod hnutí Hare Kršna, který se jmenuje Padajáttra!“ Hm, jen aby večer přišli, nějak mě to víc baví, když je na

programu plno. Hele, nákladák a bučí! Máš pravdu, veze krávy. Taky na Padajátru?.....Ale proč ty krávy pláčou?

Konečně sokolovna. Áááááách, zelená tráva, voda, stín..., a seno nebude? Už se nese. Hele, Muni zase verbuje na harinám, to jsem zvědavý, kdo se nechá v takovém horku zagitovat. Ale jo, sedm statečných, jen ať jdou. Kde je dnes festival, na hřišti?

Už se vracejí, docela extáze, a jdou zrovna k obědu. Ó Kršno, pět velkých hrců, jeden voní víc než druhý, vidíš, Dharmo, kdybychom se v minulých životech více snažili, mohli jsme dostat lidská těla a dát si teď úžasné prasádam. No jo, ale kdo by potom tahal vůz?

A je klid. Jen ve sprchách někdo máchá a kroutí dhóti, teď ho jde věšet. Příjemně fouká, prádlo bude brzy suché. Moc dobré seno, mám rád, když se mi vrátí z žaludku a můžu ho relaxovaně přežvykovat, jeden si u toho..... tak pěkněodpočine, ... že, Dharm....

Tak kam nás dnes večer postaví? Přímo ke vchodu, nebo někam do chládku? Jo, bude to hned za vozem ve stínu. Přemýšlel jsi, Dharmo, někdy o tom, jak Kršna každé místo už dopředu uspořádal tak, abychom tam mohli mít program? Dnes přišlo hodně lidí, to bude děti a fotografování. Už jdou. Bála to měl se svými dvoumetrovými rohy dobré. Budil respekt na první pohled. Ale co já? Velký, hnědý, bez rohů, ale na druhou stranu jsou to výborné kvalifikace. Už je to tak, Kršna si mě vybral, abych v liddech probouzel obdiv, náklonnost, úctu a soucit ke

kravám. „Jé, tatíííí, podívej, ti jsou krásníííí! Můžu si ho pohládit? Tatínku prosím tě, vyfoť nás spolu! Aby tam byli oba, ten velkej i ten menší s růčkama!“ „Podívej, právě začíná divadlo! Hele, ta princezna, to je legrace!“ Další rodinka, další fotografie. A je tady soutěž. Tak běžte děcka, běžte! Podívej, Dharmo, jak pěkně tančí a zpívají! A jak se usmívají!

Víš, Dharmo, na farmě je krásně, ale když vidím ty spokojené lidi a nadšené děti, říkám si, že je to někdy trochu odříkání, ale že Padajátra je to, kam patříme, a že tady jsme na správném místě.

A CO VY, PŘÁTELE? Prázdniny jsou prázdniny a doma je doma, ale není náš skutečný domov tady na Padajátre? Není to místo, kde můžete být těch pár dnů užitečnější a šťastnější než kdekoliv jinde? Víím, že jsem jen obyčejný vůl, ale když si vzpomenu na krávy, bučící v tom kamiónu, chci něco udělat pro to, aby nemusely tam, kam je vezou. Když si vzpomenu na děti a jejich rodiče, chci udělat něco pro to, aby nemuseli tam, kam půjdou. Připojte se ke mně a k Dharmovi! Připojte se k oddaným, k Prabhupádovi a k Božstvům!

**Svět potřebuje Padajátra a Padajátra...
potřebuje vás!**

ČESKÁ P ADAJÁTRA 2010

Trasa, programy a ubytování

Info: 605 443 661 Bhaktidžan dás, 737 879 641 bh. Prahlád

Datum	Místo	Ubytování	Program v 18:00	Poplatek
21. 7.	Polička	Masarykova ZŠ		
22. 7.	Polička	Masarykova ZŠ	Palackého nám.	
23. 7.	Sebranice	Obecní úřad	Obecní úřad	
24. 7.	Dolní Újezd	Sokolovna	Pod lípami	příspěvek na energie
25. 7.	Litomyšl			
26. 7.	Litomyšl		Toulovcovo nám.	
27. 7.	Sloupnice	ZŠ	Přírodní amfiteátr	
28. 7.	Ústí n. Orlicí	Gymnázium Ústí n. O.		
29. 7.	Ústí n. Orlicí	Gymnázium Ústí n. O.	Mírové nám.	
30. 7.	Hnátnice	Sokolovna	u Obecního úřadu	příspěvek na energie
31. 7.	Letohrad	ZŠ	před Muzeem	20,- na osobu
1. 8.	Jablonné n. Orlicí		Nám. 5. května	
2. 8.	Dolní Čermná	Kemp	Amfiteátr	
3. 8.	Dolní Čermná	Kemp	volný den	
4. 8.	Lanškroun	Zámecké muzeum		
5. 8.	Lanškroun	Zámecké muzeum	Palackého nám.	
6. 8.	Damníkov	ZŠ	volejbalové hřiště	
7. 8.	Damníkov	ZŠ		

Rodinný život ve vědomí Krišny

Grihasta ášram je důležitou a nedílnou součástí systému daiví varnášramy. Tato příručka o grihasta ášramu je založena na informacích sesbíraných ze spisů Šríly Prabhupády v jeho cenných významech ve Šrímad Bhágavatamu a Bhagavadgítě, z jeho přednášek a dopisů a z příspěvků mnoha vedoucích oddaných ISKCONu.

Počestná manželka sdílí duchovní pokrok svého manžela

☛ Počestná žena sdílí duchovní pokrok svého manžela jednoduše tím, že mu slouží. Dokonce, i když není oddaná, získává všechen prospěch, který získává manžel, pouhou službou jemu. Počestnost a služba manželovi mají takovou sílu, že manželka má automaticky podíl na duchovním pokroku a zbožnosti svého manžela. V tomto ohledu je velice poučný příběh o Dévahutí. Dévahutí byla nejkrásnější a nejctnostnější dcerou velkého krále, Svajambhuvy Manua. Po svatbě s Kardamou Munim s ním zůstala v lese jako žebrák a podstupovala mnohé těžkosti. Ztrati-

la svou krásu a tělesnou záři, byla zesláblá a hubená, ale když Kardama Muni viděl její počestnost a služebnický postoj, jeho srdce změklo a požehnal jí. Nejenže Dévahutí znovu získala svou krásu, ale také obdržela skrze svého manžela Krišnovu milost. Duchovního pokroku dosáhla nenápadně, postupně, ale jistě.

☛ Nicméně navzdory tomu, že manžel má správné duchovní poznání, navzdory tomu, že svou ženu velice pečlivě vytrénoval podle náboženských zásad, pokud ona hřeší a je neposlušná, pak manžel nenes zodpovědnost.

☛ Je řečeno, že cudná žena a její manžel jdou do stejné destinace. V příštím životě dostane stejného manžela. Příkladem jsou Sutapa a Prišni, Aditi a Kašjapa, Dévakí a Vasudév. Pokud je manžel oddaný, velice duchovní, dosáhne vyšších a vyšších míst a pouze silou své počestnosti ho manželka bude následovat. Žena může silou své cudnosti zachránit manžela, který vykonává hříšné činnosti.

☛ Musíme si povšimnout, že výše uvedené pojednání se odehrává na základě dharmy, arthy, kámy a mokši založených na hmotných kritériích a zbožnosti. Cudná žena bude mít ještě více síly, pokud je oddanou Pána Krišny.

☛ Muž získává sílu z celiátu (brahmačárja) a žena získává sílu počestností z toho, že je věrná svému manželovi.

☛ Když muž vidí cudnost, stud a nevinnost, je inspirován odhodit své vlastní bariéry a na oplátku ženu respektovat. To

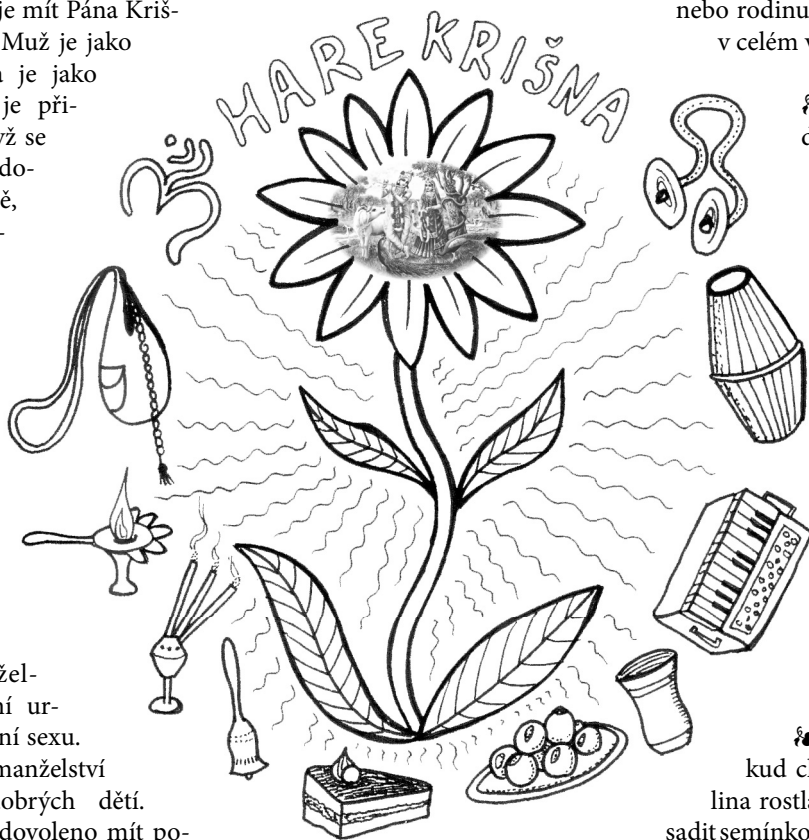
podněcuje přirozený sklon na straně muže, aby dával ochranu a byl galantní. Stydlivost je darem přírody něžnému pohlaví. (Śrīmad Bhāgavatam 1.10.16)

Klíč k úspěchu v grihasta āšramu

☞ Klíčem úspěchu v grihasta āšramu je mít Pána Krišnu ve středu. Muž je jako máslo a žena je jako oheň. Takže je přirozené, že když se muž a žena dostanou k sobě, vzniká připoutanost na tělesné úrovni. Pokud je tato připoutanost odkloněna směrem k Pánu Krišnovi, pak to může být dokonalý život grihastů.

☞ Manželský život není určen k holdování sexu. Principem manželství je získání dobrých dětí. Hospodáři je dovoleno mít pohlavní život jednou za měsíc, po menstruačním období své ženy prodlouženém o nejméně pět dnů. Takže po těchto pěti dnech může mít grihasta sex, pakliže si přeje mít dítě. Jakmile je manželka těhotná, žádný další sex až do té doby než se dítě narodí a je mu nejméně šest měsíců. Pak může mít opět sex podle stejných zásad.

Pokud člověk nechce mít víc než jedno nebo dvě děti, měl by dohodově ukončit pohlavní život. Ale je přísně zakázáno, aby člověk používal nějakou antikoncepční metodu a zároveň se oddával pohlavnímu životu. To je velice hříšné. (dopis Śrīly Prabhupády Satsvarūp dāsovi, 20.9.1968 San Francisco)

☞ Existuje rčení „Rodina, která se spolu modlí, spolu zůstává“ Proto by měli muž a žena spolu žít pouze ve vztahu ke Krišnovi a chápat z duchovního hlediska, že toto není můj manžel nebo manželka a všichni jsme částky Pána Krišny.

☞ Navenek bychom měli velice pěkně vykonávat naše povinnosti manžela a manželky, ale naše vědomí, účel našich životů by měl být pomáhat jeden druhému milovat Pána Krišnu a sloužit Mu. Rodina znamená sejit se, zpívat Hare Krišna, sloužit Pánu, naslouchat Śrīmad Bhāgavatamu, uctívat prasadam a být šťastní. To platí pro jakoukoli rodinu – rodinu grihastů, rodinu oddaných nebo rodinu lidského druhu v celém vesmíru.

☞ Každý den provozujte sankirtan jaggu, naslouchajte a zpívejte o Pánu Krišnovi, rozdávejte prasadam, služte oddaným a tak udržujte v centru Krišnu a učíte svůj život úspěšným.

☞ Pokud chceme, aby rostlina rostla, nestačí jen zasadit semínko, je třeba správná půda, vzduch a voda. Stejně tak, pokud chceme, aby rostlinka oddané služby ke Krišnovi rostla, je nezbytné dodávat správnou vědskou kulturu a prostředí v našich domovech, v chrámu, ve společenství. Poté je možné vést šťastný život ve vědomí Krišny a vytvořit Krišny si vědomou společnost.

Výchova dětí: Důležité činnosti pro hospodáře:

Následující aktivity by měly zaměstnávat pozornost hospodářů:

Festivally: Jsou pro hospodáře velice důležité. Muži by se měli snažit uvolnit se ten den ze zaměstnání. Ženy by se měly pěkně obléknout. Plánujte tyto činnosti předem, dokonce tak, že je plánuje celá rodina. Ujistěte se, že jsou zahrnuty také děti a že dostávají velkou duchovní chuť. Správně uspořádané festivaly zanechávají v myslích dětí hluboké samskary, což je velice důležité proto, aby se stali oddanými.

Naslouchání: Dům může být naplněn transcendentálními zvukovými vibracemi. Při vaření, uklízení, koupání atd. si můžete pouštět přednášky. Neustále

mohou znít nahrávky s kirtanem. Dětem se líbí poslouchat kirtany.

Časné vstávání: S láskou a náklonností mohou být děti naučeny vstávat brzy. Mohou vyvinout odhodlanost. Pokud děti vstanou brzy, můžou se učit zpívat, recitovat šloky atd.

Používání vědy a techniky: Žijeme v době vědy a technologie. I když můžeme vše zaměstnat v Krišnově službě, měli bychom být opatrní, aby nás technologie nerozptylovala v našem vědomí Krišny. Vypněte mobilní telefony během árači a kirtanu u vás doma nebo v chrámu. A při přijímání prasadam.

Používejte internet pouze, když je to třeba pro práci nebo pro službu Krišnovi. Úplně se vyhněte televizi, pokud to není prak-

tické, používejte jí rozumně a naučte děti, aby se na televizi dívaly zodpovědným způsobem.

Připoutanost k sádhuům: Rodina by měla vyvinout hlubokou připoutanost ke Krišnovým oddaným, především pokročilým oddaným. Toho by měla dosáhnout tím, že bude zvat k sobě domů sádhuy a pokročilé vaišnavy na prasadam, bude organizovat satsangy atd. Děti, aniž by byly nuceny, by také měly být povzbuzovány, aby takové vztahy rozvíjely.

Následování vědecké kultury: Jak jen je to praktické, grihastové by měli následovat standardy vědecké kultury. Přestože jsme řekli toto, další zásada je: „Tak či onak mějte úspěšný rodinný život.“ Dokonce, i když schází veškerá kultura, měl by být klid a vědomí Krišny, což potěší gura a Krišnu.

*Přeložila: Kasturí Mandžari
déví dási*

Lidská komedie

Od vši historie
Jsou jak prohníli
Jak se učili
U lavic

Akt lidské komedie
V které toužili
Sahat na hřích
Bez rukavic

Chtíce tyranie
Jemuž sloužili
A chválili ho
Z plných plic

Kolik energie
Cestou tím trátili
Do domovů důchodců
A nemocnic

Horečkou materie
Jenom blouznili
Věcí žádali
Víc a víc

Bez hlubší strategie
Cesty volili
Život valili
Do tlačenic

S potřebou harmonie
Síly půlili
A směry měnili
Rub za líc

Svádění v hysterie
Se opilí topili
O cíli toho
Nevědic

Tvořili utopie
Mosty pálili
Od kořenů a
Od tradic

V kolech mašinérie
Se lopotili, potili
By víry nabyli
Bez hranic

Že tato sibérie
V níž se rmoutili
Je ke štěstí svede
A do pozic

A že co tě nezabije
To tě posílí
Aspoň na chvíli
Boj se nic

Na pouťní cestě

(druhá část)

Pán Lví hory

Návštěva jihoindické svatyně Simháčalam

Státník, učenec a světec

Mezi světci figurujícími v historii Simháčalam vyčnívá Narahari Tírtha, duchovní učitel v linii, z níž pochází dnešní hnutí Hare Krišna. Nápisy v chrámu říkají, že na Simháčalam působil koncem třináctého a počátkem čtrnáctého století. Narahari Tírtha byl státníkem, učenecm a světcem. Nápisy v chrámu Šrí Kurmy severně od Simháčalam prozrazují, že se narodil v rodině, jejíž členové sloužili králům jako ministři spravedlnosti. Dozvídáme se, že Narahari Tírtha sloužil jako ministr Bhanudévovi I. (1264-1278) a Narasimhovi II. (1278-1305), což byli králové dynastie Ganga vládoucí starému království Kalinga. V té době se Kalinga rozprostírala od řeky Mahánádí v dnešní Orisse až k řece Godávarí, kde je nyní Andhra Pradéš. Nápis z roku 1281 oznamuje, že Narahari Tírtha, zřejmě právě během svého ministrování, zachránil zemi před invazí barbarských Šabarů.

Biografie velkého učitele Madhvy s názvem *Madhva Vidžaja Kavja* uvádí toto: Zatímco Madhva ces-

toval Indii a šířil své učení, procházel Kalingou. Zde na svou filozofii obrátil dva velké učence – Šobhana Bhattu (Padmanábha Tírtha) a Šama Šástriho (Narahari Tírtha). Tito dva vzdělanci se vystřídali ve službě jakožto Madhvovi následníci v jeho centrále v Udupi, které leží na jihozápadě dnešního indického státu Karnataka. Učenci říkají, že Narahari Tírtha převzal v Udupi vedení roku 1324. O sedm let později opustil tělo. Poté, co Narahari Tírtha potkal Madhvu, a předtím, než odešel do Udupi, přebýval v Kalinze (jeden zdroj uvádí, že dvanáct let) a s jeho pomocí vzkvétaly chrámy Šrí Kurmy a Simháčalam. Díky svým konexím na královském dvoře dokázal přesvědčit krále a prince, aby chrámům věnovali pozemky. Šířil *bhakti*, oddanou službu, po celém království.

Na Simháčalam následovali Narahari Tírthu madhvaitští svatí mužové, kteří se o chrám starali do konce čtrnáctého století, kdy tuto službu předali Šrí Vaišnavům, stoupcům velkého učitele Rámánudži.

Od té doby Šrí Vaišnavové řídí duchovní záležitosti chrámu, a činí tak až dodnes.

Šrílova Prabhupáda návštěva Simháčalam

Šríla Prabhupáda přišel navštívit Simháčalam se svými žáky v únoru 1972. Jeho biografie, *Šríla Prabhupáda-lílámrita* o této návštěvě říká:

„Šríla Prabhupáda se rozhodl k chrámu dojet automobilem vzhůru po klikaté silnici kolem mango-vých, džekfruitových a kešu sadů a ananasových polí. Po příjezdu se Šríla Prabhupáda a jeho žáci setkali s jedním z chrámových *bráhmanů*, který je provedl po areálu... Když Šríla Prabhupáda ve spodní části chrámového pozemku uviděl obrovský banyánový strom, řekl, že ten strom musí být tisíce let starý. Když se pod stromem zastavil, Nanda-kumára, jeho služebník, mu podal malý květ *čampaka*. Prabhupáda vystrčil palec a ukazováček ze sáčku s růžencem, uchopil květ a láskyplně se na něj podíval: ‚Tento květ,‘ řekl, ‚má barvu Pána Čaitanji. A je po celé Indii nejoblíbenější. Je krásný na pohled a nádherně voní.‘ Nosil ten malý, zlatě šafránový kvítek mezi prsty po celý zbytek rána.

Když Prabhupáda se svou skupinou vstoupil do vnitřní svatyně, Božstvo bylo kompletně zakryté santálovou drtí smíchanou s kafrem a dalšími vonnými ingrediencemi. Božstvo proto nyní vypadalo jako hrouda pokrytá vrstvou santálu. Prabhupáda poznamenal, že santálové dřevo udržuje Božstvu ‚chladnou hlavu.‘

Mádhavánanda (jeden z Prabhupádových žáků): Když byl Prabhupáda v Nrsimhově chrámu ... byl velmi vážný. Vešli jsme do chrámu a byla tam nějaká místnost. Pak jsme šli dolů. Zdi byly silné více než metr a připadalo mi, že jsme prošli sto metrů chodeb, než jsme se dostali do vnitřní svatyně... Jakmile jsme tam vstoupili, Prabhupáda řekl: ‚Začnete zpívat Nrsimha mantru.‘ Začali jsme tedy zpívat ... a obcházeli jsme Božstvo. Pak jsme se před Božstvem zastavili a Prabhupáda se poklonil.

Gurukripá: On takovou oddanost projevoval neustále. To jej od nás odlišovalo – nejen jeho nesmírná vzdělanost a jeho obrovské poznání, ale jeho oddanost. Na takových místech jsme ho viděli velmi tichého, vážného, a pokud promluvil, naplnil nás úžasný vnitřní mír. Když hovořil, mohli jste to cítit. Neustále nás ujišťoval o vědomí Krišny. Ne záměrně,

ale byl prostě jen sám sebou. Na takových místech to vycházelo najevo.

Když s námi Prabhupáda stál před Božstvem... byla to chvíle velké oddanosti. Prabhupáda toho moc neřekl, a to hlavně proto, že člověk tato místa oceňuje úměrně svému duchovnímu pokroku. Historie, fakta a detaily skutečně nejsou tak důležité. Opravdu není, co říci. Prabhupáda se jen ujistil, že máme náležitý respekt a neděláme žádné přestupky.“

Historie Božstva

Simha znamená „lev“ a čalam „hora.“ Je to tedy hora lva, hora Pána Nrsimhadéva. Zdejší Božstvo, Váraha Nrsimha Svámí, je všeobecně známé v sanskrtu jako Simhadrináth, nebo v jazyce telugu jako Simhadri Appanna (Pán Lví hory).

Pod vrstvami drtě ze santálového dřeva, která Ho až na jeden den zakrývá celý rok, je Božstvo 0,7 metru vysoké, stojí v póze prohnuté ve třech místech, má dvě ruce, hlavu kance, ocas lva a lidský trup. Tato unikátní podoba, která není zmíněná ve vědeckých písmech, je popsána ve *Sthala Mahátmě* neboli *Sthala Puráně*, což je staré sanskrtské dílo popisující místní historii. Mnohé jihoindické svatyně mají své vlastní *Sthala Purány*. Ánandamája Dása,

oddaný, který občas do jižní Indie cestoval se Šrílou Prabhupádou, říká, že Prabhupáda nezpochybňoval autenticitu takových literárních prací, ačkoli se zdálo, že je považuje za méně důležité, než standardní védská písma.

Simháčalská *Sthala Purána* líčí příběh velkého oddaného Prahláda Maharádže a jeho démonského otce Hiranjakašipu. Hiranjakašipův bratr Hiranjákša byl zabit Pánem Krišnou v podobě Várahya, Božského kance. Ale Prahlád se již jako malé dítě stal Krišnovým oddaným, a jeho otec nařídil, aby byl mučen a zavražděn. Krišna však Prahláda vždy ochránil a všechny pokusy dítěti ublížit selhaly. Tento popis najdeme také ve Šrímad-Bhágavatamu, ale *Sthala Purána* toho říká více.

Při posledním pokusu zabít Prahláda řekl Hiranjakašipu svým sluhům, aby ho hodili do moře a svalili na něj velkou horu. Služebníci se rozhodli, že to provedou v Simháčalam. Ale než mohli své dílo dokončit, Nárájana (Krišna) Prahláda zachránil skokem přes horu a vyzdvižením z moře. Simháčalam je proto místem, kde Pán zachránil Prahláda.

Na Prahládovu prosbu potom Pán přijal podobu Božstva Várahya-Nrsimhy, aby Prahlád mohl spatřit

oba Pánovy aspekty – ten, kterým již zabil Hiranjákšu, i ten, kterým brzy zabije Hiranjakašipu.

Po Hiranjakašipuově smrti postavil Prahlád kolem Božstva chrám. Avšak po tisícovkách let, na konci onoho dávného věku, Satja-jugy, byl chrám zanedbán a kolem Božstva se pomalu začala hromadit hlína. Na začátku další jugy Ho však znovu objevil Purúravá, král měsíční dynastie, kterého zmiňuje devátý zpěv Šrímad-Bhágavatamu. Když se král projížděl svým vzdušným vozem horami na jihu se svou manželkou Urvaší, nějaká tajemná síla ho přivábila do Simháčalam. Objevil tam Božstvo a odklidil od Něj nahromaděnou hlínu. Poté uslyšel hlas z nebe, který mu řekl, aby Božstvo pokryl santálovou pastou, uctíval Pána v této podobě a odkryl Jej pouze jednou za rok, v den Čandan-játry. Purúravá pokyn poslechl a zakryl Božstvo santálovou drtí ve stejně silné vrstvě, v jaké na Něm předtím byla hlína, kterou odstranil. Uctíval Božstvo a obnovil chrám, který od té doby vzkvátá.

Simháčalští kněží

V Simháčalam přebývá čtyřicet *bráhmanů* mužského pohlaví. Patnáct z nich přímo slouží Božstvu.

Ostatní vaří, studují Vědy a Purány, a vykonávají obřady svateb a další speciální služby. Bráhmani jsou podporováni nadačnickými fondy, z nichž některé fungují již stovky let.

Od jedenáctého století je ve Višnuových chrámech v Andhra Praděši každodenní praxí, že určení *bráhmani* recitují *Divja-prabandhu*, písně zpívané dvanácti Alvary na oslavu zábav Pána Višnu. V Simháčalam to probíhá stále. Někteří zkušení *bráhmani* také denně recitují Vědy, což je praktika, o které se má za to, že pokračuje od té doby, co byl chrám založen. Několik dalších *bráhmanů* čte každé ráno kapitoly z Rámájany, Mahábháraty a Šrímad-Bhágavatamu. A během jedné části každodenního uctívání *bráhmani* zpívají védské modlitby *Puruša-šukta* a *Višnu-sahasra-náma* (tisíc jmen Pána Višnu).

Věří se, že systém uctívání v chrámu byl zaveden Rámánudžou. Uctívání začíná v 5:30 ráno. Asi půl hodiny kněží zpívají verše a skupina hudebníků hraje na šenaj (dechový hudební nástroj), aby Pána postupně vzbudili. *Bráhmani* Pánu celý den nejrůznějšími způsoby slouží, dokud nepřijde čas, aby si Pán večer odpočinul.

Bráhmani v *Simháčalam* obvykle pocházejí z rodin, které tu samou službu pro Božstvo vykonávají již po mnoho generací. Chrám provozuje školu v Adivivaram při úpatí hory, kde jsou mladíci cvičeni pro službu v chrámu. Chrámové vedení věří, že díky tréninku a podporování *bráhmanů* bude Simháčalam zachováno jako centrum *bráhmské* kultury.

Jak se tam dostat a kde se ubytovat

Simháčalam leží pouze šestnáct kilometrů severně od Višákhapatnam, významného města na indickém východním pobřeží ve státě Andhra Praděš. Višákhapatnam je snadno dostupné vlakem a letadlem ze všech velkých měst v Indii. Adivivaram, vesnice na úpatí hory, leží 3 kilometry od vlakové zastávky Simháčalam na jihovýchodní železniční trati. Ubytovaní je k dispozici v Simháčalam na hoře, kde si můžete pronajmout pokoj v *čoultri* neboli ubytovně.

Přeložil: bhakta Ondra Hládek

Baklažánová pomazánka s mandlemi

Ingredience:

500 g lilku (baklažán)
1 dl olivového oleje
3 lžice citrónové šťavy
40 g drcených mandlí
sůl
pepř
asafoetida
1 lžice nakrájené petržele
olej na smažení

20 minut
4 porce

Příprava:

Baklažány nakrájejte na kolečka, osmažte oboustranně na pánvi a nechte vychladnout na ubrousku, kde se vsákne mastnota. Rozmixujte a vmíchejte osmaženou asafoetidu, petržel, sůl a pepř. Přidejte olivový olej a citrónovou šťavu. Mixujte tak dlouho, dokud nezískáte krémovou a rovnoměrnou směs. Na konci přidejte do mixéru oloupané mandle.

Pomazánku obětujte s láskou a oddaností Šrí Krišnovi a podávejte s čerstvým pečivem nebo obilnými plackami.

Dobrou chuť!

